

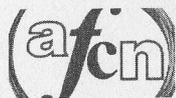
Editori: Aura CHRISTI & Andrei POTLOG
Lector: Axenia KARAMAN
Director economic: Mihaela DAVID
Tehnoredactor: Carmen DUMITRESCU

Editura IDEEA EUROPEANĂ
O.P. 22, C.P. 113, București, 014780
Tel./Fax.: 0212125692; Tel.: 0213106618
Comenzi carte prin poștă:
Tel.: 0212125692
Email: fcideaeuropeana@yahoo.com
www.ideaeuropeana.ro

© Lectura CD, Aura Christi
© Aura Christi
© Ideea Europeană

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHRISTI, AURA
Grădini austere / Aura Christi. - București : Ideea
Europeană, 2010
ISBN 978-606-594-043-7

821.135.1-1

Carte apărută cu sprijinul
Administrației Fondului Cultural
Național

AURA CHRISTI

Grădini austere

Poeme

CUPRINS

I. SEMNE

MAREA LUMINĂ IMPURĂ / 11
MIEZ DE APOCALIPSĂ / 13
MARELE NIMENI / 15
NU-I DE FĂCUT NIMIC / 17
ÎN SFÂRȘIT / 19
DANS E TOTUL / 21
SEMNU / 23
CÂNTĂREȚUL ORB / 25
DUHUL PLOII / 27
O, DAIMONE!! / 29
LA CULES / 31
MĂRTURIE / 33
GENEZĂ / 35
FINIS / 37
ÎN LUMINA MORȚII / 39
ÎN DULCEA PRIBEGIE / 41

II. PSALMI

- ZI ÎNDOITĂ / 45
DEPARTE / 47
ÎNTREBĂRI / 49
TRUP DE SPRIJIN / 51
AUGUST / 53
JOC / 55
EXORCIZARE / 57
PEISAJ ÎN DUMINICA ORBILOR / 59
NOAPTE LA MUNTE / 61
BOCET / 63
NOAPTE STRĂINĂ / 65
ARHITECTURA NOPTII / 67
SURĂZĂTOR ȘI VIU / 69
MUNȚII ÎN ISPITĂ / 71
VEȘNICA ÎNTOARCERE / 73
SE APROPIE ULTIMA VAMĂ / 75
CE SUNT EU PENTRU TINE? / 77
MĂ AUZI, ÎNSTRĂINATULE? / 79
CUM TE PRESIMT / 81
PSALM / 83
CULORILE NOPTII / 85
DIN POMUL CERULUI / 87
PRIVIRILE TALE ÎNTUNECATE / 89
PRIN OCHII ALTCEUIVA / 91
COȘMAR / 93
CINEVA DIN NOAPTE / 95
TRUP ȘI SUFLET / 98
DORMI / 100
ȘI IARĂȘI M-A CUPRINS TEAMA DIN COPILĂRIE / 102
LĂSAȚI FLUTURII / 104

MAREA LUMINĂ IMPURĂ

Când marea lumină impură
te redă lumii cu limbă de moarte
și ești la doi pași de cerul
îmboldit de recele înger alergător,
când negrul duh al pământului
cutreierat de sete
– în timpi nemăsurați – se adună
și caută un loc, un singur loc,
în care să dea ocol firii
cutremurate, încete;
când nu mai cauți pe nimeni
să te îndrume, singurătatea
să o transforme în grădină
din miezul spaimei;
când totul se reduce la frig
și la strigătul
ce astupă propria gură

cu un alt strigăt,
mai afund,
de nepătruns...

Când asculți ceva de nespus
ce-ți brăzdează secreta făptură,
când totul parcă se stinge aproape
și nu-ți rămâne decât
veșnic marea lumină impură
care – iar și iar – spre tine te mână,
fără să-ți pună întrebări,
fără să-ți dea un răspuns...

MIEZ DE APOCALIPSĂ

E cinci dimineața și e miez de apocalipsă.
Ne uităm unii la alții de parcă am fi venit din alte lumi.
N-am închis un ochi. Cu sufletele vrajște dăm buzna afară
și vedem soarele țâșnind ca un proiectil.

Din unul dintre noi a crescut un copac.
Stăm cu toții înșurubați în raza coroanei lui.
Ne privim în tăcere. Ne studiem și mirarea dă roade.
Nu pricepem cine dintre noi e marele absent
transformat în arbore.

Nu mai înțelege nimeni nimic.
„Neînțelegerea e începutul puterii”,
borborosește îngerul venind șontâc-șontâc dinspre apus.
Deturnăm realitatea. Reintrăm în clădire și vorbim
despre forța care ne asimilează în excesul ei.

De fapt, fiecare stă culcușit în pânda lui,
ca zeii încolăciți în matca unei alte vorbiri,
încurcându-ne gramatica, topica, punctuația.
...Absența unuia dintre noi ne înzidește în spaimă.
(Și noi ne lăsăm înzidiți cu o foame vicleană.)
Ce viermuială e în liniștea întinsă ca o sfoară între lumi.

„Vine întunericul”, spune cineva îmboldit de un tremur.
„Iertați-mi absența!, strigă poetul, intrând val-vârtej
pe ușă.

S-a petrecut ceva incredibil. Mari schimbări se abat
peste noi. (Își strânge capul între mâini.)
Tocmai mi-am piedut imperiul.”

E cinci dimineța și e miez de apocalipsă.
O forță ne adulmecă, ne sfârtecă din excesul ei.
Nu-i căutăm repere. Nici alte nume.
Se râde. Se vorbește înainte despre putere.
În nevăzut înmuiți, cădem în gura unui zeu
plângând în hohote. Și el – *hélas* – necunoscut.

MARELE NIMENI

Amețitor, ca în abise,
mă afund în lumi ce irump
în gându-mi spintecat de-un corb,
în bezna amară din trup.

Mă scufund, mă scufund
în mierea otrăvii scăpate
din bolți de magmă impură.
Ce furtuni în mine iscate!!

Cad adânc, tot mai adânc
printre antice cruci de sare,
lângă florile nopții închise.
Pentru nimeni îs de mâncare.

În focul beznei de gheață
m-afund cu o foame profană.

Mesteceni se-mpung în amurg,
ținuți de-o stafie în palmă.

E negru. Cât negru se-abate
din tâmpla-mi, din anii de fier.
M-arunc în trup ca-ntr-o lavă
din care renasc și iar pier.

Totu-i joc, e vuiet, și hohot,
și liniște, și rătăcire,
scurmată de marele nimeni,
din care revin peste fire.

Și mă scufund. Mă scufund
ca-n sfântul abis neștiut,
înfruptându-mă din marele nimeni
în mine-azvârlit din alt trup.

NU-I DE FĂCUT NIMIC

Nu-i de făcut nimic.
Soarele înghite camera în care scriu –
mormânt tocmai bun de locuit
de-odinioară, de azi, de mai târziu.
Vulturul alb spintecă geamul
și umbra-i de ceară urnește
casa întreagă tot mai spre cer.

Nu-i de făcut nimic.
Statuile acestui oraș se înclină încet
către moarte. Noptile aici
par spintecate de vorbele unui profet,
ascultat de păsări, de caii țiganilor.
Aerul e închis ca o criptă fără urmași.
Ne sufocăm singurătatea – prin noapte vâslași!!

Uneori, câte o adiere
ca dinspre o cu totul altă noapte,
ca strigătul ferecat într-un răspuns,
ca tăcerile unui soldat, apte
de a închide în ele imperii, de cucerit
din ezitare, din spaimă.
Ne tencuim din moarte în moarte.

Soarele înghite camera în care scriu –
mormânt de-odinioară, de azi, de mai târziu.
Ultima veste? Nici umbră de mine.
Cerul acestui oraș e ca gura unei fântâni,
prin care alergi ca printr-un lan în spic.
Și nu-ți pasă de puterea de a nu fi nici umbră.
Și nu-ți pasă că de mult nu-i de făcut nimic.

ÎN SFÂRȘIT

În sfârșit, în sfârșit se face târziu.
Totul ia culoarea, gustul cenușii.
Și ce dimineață dă buzna în templu, în duh!!
Te-adulmeci: când măreț, când vierme, când viu,
când fiară sublimă, tăind griul văzduh.

Urci spre tine. Măsori dale, căderi, insomnii.
Spaima de-a fi înțeles te sfârtecă iar.
În brațul tău noapte se face. Adie-a pustiu.
Adie a moarte. Adie-a triumf, a otravă.
Ce festin de pomină, peste vârfuri, târziu!!

Cobori dinspre tine'n pământul de carne.
Și-i vuiet, și geamăt, și scâncet, și bocet.
Încotro, duh golit? Tot sufletul doarme.
Doar cerul se-aude; și gândul dormind.
Frica-și vede-nceputul în sfintele arme.

Cobori. Adâncește-te-n trupul metalic.
Geme. Scâncește. Lasă-te-n bocet.
Cineva te culege – fruct prea copt – din mers.
Înainte de-a închide ochii de tot,
regăsești cenușa în ultimul vers.

DANS E TOTUL

Dans e totul,
ciob din lumina
uriașului nevăzut.
Nemișcarea minte;
brațu-ntrevede
noaptea din urmă
adusă în față.
Cine m-ascunde-n
privirea lui oarbă?
Cine-mi asprește
duhul străin,
mâna neatinsă,
ochiul de gheață?

Minte amurgul,
înșală zeii,
forma ce-nchide